



בטאון זה הינו יזמה אישית של נהג טנק אחד הלוקח אחריות ומנסה לרענן את הקשר בין כל חיילי החטיבה ומפקדיה. לעמותת ההנצחה אין כל אחריות לכתוב בביטאון זה וכך יש לראות זאת. הכותבים האחרים עושים זאת מתוך הבנת המטרות ואני קורא לכל אחד להצטרף ולכתוב.

נתיבי האש

ביטאון חיילי חטיבה 600 ומפקדיה לדורותיהם גליון מס' 6 1.12.2010
הערב כ"ה כסלו התשע"א נר ראשון של חנוכה

גליון אחרון

בגליון 2 הודעתי מראש כי גליון מס' 6 יהיה האחרון. ככוונתי לעמוד בדיבורי אם לא יחול מפנה ממשי זה:

מספר הכתובות ה"מדוייק" הרשומות באתר החטיבה ידוע לנו. בודדים שלחו תוספות מאז נולד הבטאון. **אני מבקש מכל אחד מותיקי החטיבה שיאתר חבר אחד בלבד שהוא או פרטיו אינם ברשימות ולשלוח.** רק חבר אחד לכל אחד! ונא לעדכן גם אותי. לא רק את האתר.

הנהלת העמותה מורכבת מבני אדם עסוקים. גם לי יש מה לעשות. אני מסוגל להפיק בטאון אפילו פעם בשבועיים, תתפלאו. **אבל הבטאון איננו מטרה.** הוא אמצעי בלבד. אני אחייה בלעדי. גם אתם.

באתר החטיבה יש 64 עמודי שמות תחת הכותרת "אנחנו". חלק אדיר של השמות איננו כולל כתובות כלל. אפילו לא טלפונים. **חברים רבים בכלל לא נמצאים ברשימות.** חברנו אהרון גרקיס בנה את הרשימה בחזקת יש מאין כי אין כיום מקור מסודר לעניין. גם הוא איננו סופרמן. אנחנו זקוקים **לכולם** כדי לקדם את המטרה.

איך מאתרים?

יש חברים שמקום עבודתם היה ידוע. במקומות עבודה גדולים שומרים על מידע או קשרים. יש כאלה שידוע הקיבוץ או המושב בו התגוררו. אתרו שם את משפחותיהם. יש כאלה שהחליפו את שמם לשם עברי. אולי הכרתם אח או אחות של חברים העובדים עדיין במקום שידעתם. אולי הילדים היו בקשר.

אני מכין את הגליון השביעי עד ה-20 לחודש. זה היום בו אחליט אם לזרוק אותו לזבל או להמשיך. **אם יהיה לכם מה לכתוב, לבקש או לחפש – אתר הבית שלנו הוא האתר החטיבתי. שם תכתבו, שם תבקשו. הבטאון היה רק כלי זמני לרענון הקשר.**

הכדור בידיים שלכם, אם תרצו

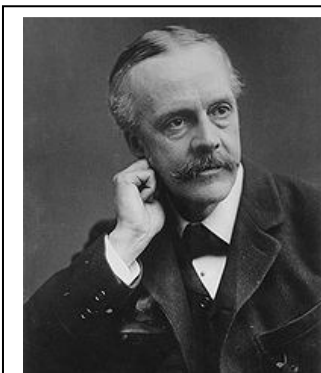
עופר עידן

idan.ofer@gmail.com

אתר החטיבה
AMUTA 600

רבתיי, ההסטוריה נחקת

עם ישראל לא יודע לשמר את ההסטוריה. למורשת החטיבה אנחנו דואגים? בחודש שחלף לא מצאתי כל איזכור להצהרת בלפור, מיום 2 בנובמבר 1917, או לחתימת הסכם השלום עם ירדן, מיום 26.10.1994. דוגמית.



לורד ג'יימס בלפור

תחילת ההכרה העולמית במדינה היהודית שתקום בארץ ישראל [הצילומים מתוך ויקיפדיה]

בשולי החדשות, מצאנו שבמרכז נהריה מבקשים לשנות שמות רחובות ותיקים ויודעים ולהמירם בשמות טריים מימינו אלה. לצד פוליטיקאים דרג ב', גם משפחת ורטהיימר אמורה לקבל על שמה את רחוב "העליה" הותיק בו התגוררה בעבר. כל מה שהיה קודם מאבד משמעות. [תנסו להחליף בפריס את שמה של כיכר הבסטיליה, נראה מה יקרה].

הצעירים כבר לא יכירו את המעפילים, המייסדים, שמותיהם ואת מעלליהם למען המדינה. אם כך, למה שיכירו בציבור את הלוחמים שנפלו על הגנת פעלם של כל אלה? למישהו אכפת???

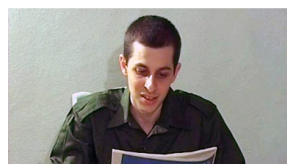


סופו של סכסוך עם שכנים - שלום

מכאן ברור, לנו לפחות, מה גדולה חשיבותה של הנצחה ראויה של חברינו הנופלים לפחות באתר שזו הגדרת תפקידו ויעודו. על מרכז נהריה נתפשר.

גלעד שליט

יכול היה להיות הילד של כל אחד מאתנו. אפילו הנכד. לא שוכחים. לא יודעים מה עוד ניתן לעשות למענו. תנו יד למשפחתו. כתבו למי שרק אפשר. כי גלעד זה אנחנו.



ניחוש פרוע:

האם יש לכם מושג מה מעמיסים על המטוס כאן בצילום? השנה: 1956

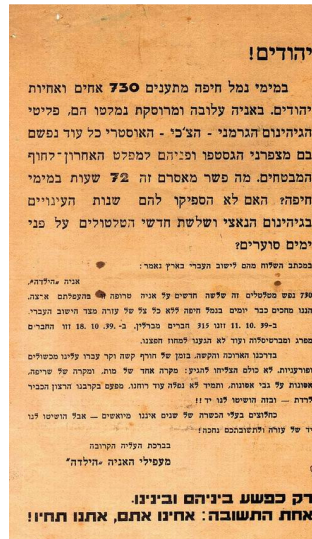


התשובה בסוף עמוד 4

ילדי מעפילים

אם נבצע חתך של כלל אנשי החטיבה, ללא ספק יימצאו רבים כאלה. אבל על שלושה ידוע לנו: שלושה חיילים שאבותיהם עלו לפלשתינה בראשית 1940 בספינות מעפילים אחת: "הילדה". מסע חורפי וקשה מן הים השחור, דרך איסטנבול, האי קוס, נמל חיפה ומחנה המעצר בעתלית. בימים אלה מנסים להתארגן צאצאי המעפילים של 'הילדה' לכנס נוסטלוגי.

תאמרו: מה עניין זה עושה בתוך בטאון החטיבה? מה זה שייך לכאן? התשובה לא נראית מובנת מאליה: כל מי שראה את הזוועה באירופה או ניצל ממנה, כל מי שראה את הארץ קולטת את פליטי השואה או בנה כאן בית שיוכל לקלוט את כל אלה - גידל וחינך גם את הדור ממנו יצאו לוחמי חטיבה 600. כל אלה שנשבעו "שנית מצדה לא תיפול".



סיפורה של הילדה הוא סיפור אחד מני רבים. ספינת פחם רעועה שהוסבה להובלת נוסעים שלא בטובתה. היא נחשבת לספינה האחרונה שיצאה מאירופה לפני השואה, למרות שמלחמת העולם כבר פרצה.

נוסעיה היו חברי תנועות נוער ציוניות שיצאו מגרמניה ברכבות ועל הדנובה. אליהם הצטרפו קבוצות מצ'כוסלובקיה, אוסטריה ומקומות אחרים. כשלושה שבועות המתינו בים הקפוא של נמל בולגרי קטן, בציפיה לקבוצה נוספת שלא הגיעה מרומניה.

728 אנשים הצטופפו בבטן האניה. נאסר עליהם לעלות על הסיפון מחשש לתצפיות הבריטיות. למרות זאת, השירותים מוקמו על הסיפון ובחשיכה עלו האנשים מחוסר ברירה. הבריטים זיהו את הצלליות הנעות על הסיפון כבר במעבר הבוספורוס ומאז הספינה היתה מסומנת היטב.

לאחר שבועות על הסיפון, הורדו המעפילים אל החוף כאשר הגברים נשלחו למחנה עתלית למעצר. כאשר שוחררו עם סרטיפיקאטים, לאחר חודשים רבים, היה זה על חשבון המכסה השנתית של עולים שאישרה ממשלת המנדאט. המסע הזה הסתיים יחסית בטוב.

כאלה היו הורינו. על רקע זה צמחנו ועם מטען היסטורי שכזה יצאנו למלחמה. זר לא יבין אומה הלוחמת על קיומה ממש.

המדור לחיפוש חברים

זהו. אני כבר סנילי... איבדתי את הדף עליו רשמתי את שמות המבקשים בגליון 5... אסון קטן. עם זאת - יש תשובות:

לשאלה מי היה השליש חובש הכיפה מירושלים: דוד גרונר. תודה ליוסי שהשיב.

"הבלונדי עם הנעל השחורה" אותו נתבקשנו לזהות - זיהה את... עצמו. שמו בישראל אריה בשן. מט"ק בצה"ל. חן חן.

נחצ'ה בן שלום מדווח על פניות מנעדרי פלוגה כ'. מברוק!

עד כאן ההצלחות. על כשלונות לא מדברים.

חג אורים שמח!

הערב, 1 בדצמבר, הוא גם ערב כ"ה כסלו. לפיכך נדליק נר ראשון של חנוכה. לכבוד החג אני מצרף לבטאון גם מצגת מיוחדת של חנוכיות מעוצבות מתוצרת עצמית.

מתוך המצגת אני מביא כאן צילום אחד רלוונטי של חנוכיה המדברת בעד עצמה. כאשר אתם רואים כאן את הצילום, היא כבר נמצאת אצל אחד החבר'ה בבית. כמוכן, מלוחמי מיסורי. 21 באוקטובר 1973.

החנוכיות נולדו כחלק מן התערוכה "מגנה כרטה" עליה יש הסבר תמציתי במצגת. מה שלא כתוב במצגת זו העובדה שהתערוכה היא פרי של שרות מילואים בעזה, במחנה מעצר: הפלשתינאים במחנה היו מעסיקים את עצמם בכל מיני מלאכות יד. ריקוע על שפופרות ריקות של משחת שיניים, הדבקות של מבנים מגפרורים, הדבקות של אבנים ועוד.

כחייל מזדקן של מפקדת החטיבה, [כנהגו של המח"ט], הגעתי לשם כשומר. ראיתי, הפנמתי, למדתי. התוצאה: תערוכה שלמה. אחת העבודות בתערוכה היא ציור בעט, על מטפחת לבנה שעשה עציר פלשתינאי, שגנבתי ממפקד המחנה...



חנוכיה מוקדשת לחברינו שנפלזו בקרב על מיסורי

היוגוסלבים האחרונים

"היוגוסלבים האחרונים"

שמו של הספר הוא הגדרתו של טוביה ליהודים שם, כי כמדינה יוגוסלביה חדלה מהתקיים בשמה זה. המדינות החדשות מורכבות מאוכלוסיה נוצרית ומוסלמית במיפוי בלתי אפשרי. הספר מכיל גם מפות לצרכי הבנה והתמצאות בטרגדיה המולטי-לאומית של חבל ארץ בלקני זה.



בחזרה למצרים

כדי לנסוע אל תוך יוגוסלביה, טוביה נזקק לעתים גם לשרותי ההסטה של האו"ם, לתעודות עיתונאי מפוברקת, לשרותי הסעה משוריינת ועוד. לא בטיסות ישירות, חלילה. לפעמים דרך... מצרים. ועוד לחתום על אישור והסכמה שהוא נוסע על אחריות האישיית. בצילום למעלה: בשיירת או"ם.

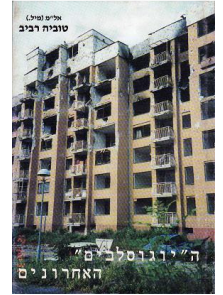
נפילת מסך הברזל

גם העליה מרוסיה בתחילתה נזקקה למעבר דרך בודפשט ולסיועו של טוביה. הטיסות הישירות ממוסקבה החלו רק אחר כך.

אז בבקשה, אם יש למישהו ביקורת – שיביט קודם במראה. כל הגנרלים אנשי הקבע, חובבי הפרסום, הצל"שים והתהילה, דאגו היטב לעצמם, לדרגותיהם וגם להבלטת יחידותיהם פה ושם. טוביה רביב, כנראה, קורץ מחומר אחר. על זה לא שופטים איש אצלנו.

את הספר, אגב, אפשר למצוא בלטרון, בחנות שבכניסה. שריונר או לא?

כאשר יצא טוביה רביב למאבק על מורשת החטיבה, לאחר גילוי העיוות במיצג יום הכיפורים בלטרון, אמרו עליו כל מיני גורמים כי טוביה דאג לעצמו בעולם העסקים. מרחיקי לכת גם הוסיפו ש'מי שרצה לדאוג להנצחת יחידתו היה צריך להיות שם בזמן ולא להתברבר', כמו שעשו אחרים. רק בודדים יודעים שטוביה לא עסק בחייו רק בעסקים פרטיים, שאינם מילה גסה. טוביה עסק גם בהצלת חלק חשוב מעם ישראל. לפעמים תחת אש ממש. על כך הוא מספר בספרו "היוגוסלבים האחרונים".



פספורטים סמויים

כדי להוציא יהודים מכל מיני 'חורים', היה צורך להנפיק כל מיני מסמכים ולספקם לבעליהם החדשים.

להגיע אל אלה, תחת ביקורות בכל מיני מעברי גבול, היה צורך בתעוזה, אומץ, בקשיש וגם לא מעט מקוריות, סליחה על הביטוי, כי פליטים יהודים רכשו ידע זה לאורך כל ההיסטוריה בבואם להערים על מכשולים שבדרך. עקרונית, זו לא היתה המצאה של טוביה. אז אל תשאלו היכן הוסתרו המסמכים...

הזמן: מלחמת האזרחים. המקום: יוגוסלביה. המשימה: חילוץ יהודים והעלאתם לישראל. הכלים: הסוכנות היהודית, טוביה רביב והרבה אילתור.

כיליד אירופה המזרחית, טוביה דובר מהבית גם הונגרית וגם סרבו-קרואטית ועוד ניבים באזור המסוכסך. על כן, אורי גורדון ז"ל, ראש מחלקת הקליטה בסוכנות היהודית, גייס את טוביה ושלח אותו לשטח בו לא היה ידוע מי נגד מי, כמה ואיך.

רק בעת פעילותו במקום, גילה טוביה עד כמה עמוקה ומוסווית יהדותם של יהודי האזור. נוכחותו ופעילותו הציפו על פני השטח דמויות שבסביבתם אף לא העלו על הדעת שהם יהודים.

בתמונה: טוביה רביב בבטן מטוס תובלה של האו"ם



ראינוע מוגרבי מציג:

חלף עם המערב – מערבון

<http://www.youtube.com/watch?v=TdWCBXuASZY>

ספר הג'ונגל – עם הנער סאבו

<http://www.youtube.com/watch?v=02Zfz7eII0>

הגיבן מנוטרדאם – ויקטור הוגו – צ'רלס לוטון

<http://www.youtube.com/watch?v=D6CbAi9Evik>

הגנרל – בסטר קיטון 1927

<http://www.youtube.com/watch?v=1b24wqhy0Zo>

חיות החיות – ג'ורג' אורוול

<http://www.youtube.com/watch?v=NZldIyeR8DU>

הבית – הפקה יוצאת דופן על כדור הארץ. מומליץ:

<http://www.youtube.com/watch?v=jqxENMKaeCU>

אוטופיה – לורל והרדי

<http://www.youtube.com/watch?v=bSCm-NjVWII>

הנער בבועת הפלסטיק

<http://www.youtube.com/watch?v=9LXHbRgrQ00>

זהו הצבא – אירווינג ברלין – עם... רונלד רייגן

<http://www.youtube.com/watch?v=fxQksoOGt38>

הכירו את ג'ון דו – גרי קופר וברברה סטייבנוויק

<http://www.youtube.com/watch?v=ZZEHV1T5B6g>

סחיטה – אלפרד היצ'קוק

<http://www.youtube.com/watch?v=R5VJqr9OgIo>

המוהיקני האחרון – לפי פנימור קופר

http://www.youtube.com/watch?v=1o8zx_6TVJo

הנחות והזמנות בטלות. כל ההקרנות מתחילות בדיוק בזמן!!!



הכוננו! בקרוב!

מתדלקים בתדלוק עצמי? חובה לדעת!!!

חברות הדלק דור אלון ופז הזהירו לאחרונה את הציבור הרחב אחרי שלוש תקריות בהן טלפונים ניידים הציטו אדי דלק בעת מילוי: □ במקרה הראשון, היה הטלפון מונח על גבי מכסה תא המטען בזמן התדלוק; הוא צלצל והאש שרפה/הרסה את המכונית ואת משאבת הבנזין. □ במקרה השני, בן אדם נפגע מכוויות בפניו כאשר ענה לטלפון בעת תדלוק. □ במקרה השלישי, נפגע אדם מכוויות בפלג גוף תחתון כאשר הטלפון, שהחזיק בכיס המכנסיים צלצל בעת תדלוק.

לפנינו ארבעה כללים לתדלוק בטוח:

1. דומם/י מנוע.
2. אל תעשן/י
3. אל תשתמש/י בטלפון הסלולרי – תשאיר/י אותו ברכב או כבה/י אותו.
4. אל תכנס/י בחזרה לרכב בזמן התדלוק.

מתוך מחקר שנערך בחברות* נתגלו הנתונים המפתיעים הבאים:

- (1) כמעט בכל 150 התיקים היו מעורבות נשים.
- (2) כמעט בכל המקרים חזר הנפגע לשבת ברכב בזמן התדלוק ורק בסיום יצא על מנת להוציא את ידית התדלוק ממיכל הדלק. בפעולה זאת התחילה האש כתוצאה מחשמל סטטי.
- (3) רוב הנפגעים נעלו נעליים עם סוליות מגומי.
- (4) רוב הגברים לא נוהגים לשבת ברכב בזמן התדלוק. לכן מעורבות גברים בסוג זה של תאונות נדירה.
- (5) לעולם אין להשתמש בטלפון סלולרי בעת מילוי דלק.
- (6) האש נובעת מאדי הבנזין כשהם מגיעים למגע עם מטען חשמל סטטי.
- (7) היו 29 מקרי התפרצות שרפה כשהמתדלק חזר לשבת ברכב ולאחר מכן נגע בידיית התדלוק. הדבר חזר על עצמו ברכבים של יצרנים ובדגמים שונים. התוצאה של חלקם היה נזק גדול לרכב, לתחנת הדלק ולמתדלק.
- (8) 17 מקרי התפרצות שרפה התחילו לפני, תוך כדי, או מיד אחרי הסרת מכסה מיכל הדלק ולפני תחילת התדלוק.

חשוב להדגיש - לעולם לא להיכנס בחזרה לרכב בזמן מילוי

בבנזין!!

אם מתעקשים בכל זאת להיכנס לרכב בזמן המילוי, וודא/י נגיעה במתכת כאשר סוגרים את הדלת, כך מתפרקים ממטען חשמל סטטי בגוף לפני הוצאת ידית התדלוק.

מומליץ להעביר מידע זה הלאה ובמיוחד לאלה שיש ילדים איתם ברכב בזמן מילוי דלק!

(*כנראה מחקר בחברות ביטוח אמריקאיות)

ותודה ליצחק פלג!

ניחוש פרוע

לא ניחשתם?
זהו דיסק קשיח בנפח 5
[חמישה] מגהבייט של
מחשב-על של חברת
IBM. המשקל: בערך
טון...

שימו לב:

לגליון מצורפת
מצגת מיוחדת
לכבוד חנוכה